

og alle ærede Medlemmer ved, hvorledes og fra hvilken Side den kom frem. Da den kom frem, blev den tiltraadt fra alle Sider, og naturligvis ogsaa fra Finansministeren, som ikke vilde kunne sætte sig imod, at der — og det var jo sikkert — indkom mere i Statskassen gennem denne Afgift end tidligere. Hvis der virkelig skulde være en Stemning imod en saadan Forhøjelse af Udstedelsesstemplet i det andet Ting, hvis den ærede Ordfører for Mindretallet dør kunde vinde Tilslutning for sin Betragtning, saa kan jeg naturligvis godt som Finansminister udtale, at naar Tingene kunde enes om at blive ved den gamle Form for Afgiften, skulde det ikke støde paa Hindringer fra min Side. Men naar Folketinget har indsat den Forhøjelse af Afgiften i Forslaget, og dette er kommet saaledes op til Landstinget, og et Flertal dør har sluttet sig til den Bestemmelse, saa vil det ærede Medlem nok kunne forstaa, at jeg i dette Øjeblik ikke kan tiltræde Mindretallets Forslag. Hvis den ærede Ordfører for Mindretallet har nogen Indflydelse i det andet høje Ting — det ved jeg jo ikke, men det er neppe hos hans egen Meningsfælle, for med ham er han jo uenig med Hensyn til dette Lovforslag, men maaske har han det i andre Partier —, vil jeg raade ham til at øve den der. Viser der sig Stemning derved for, at § 25 skal udgaa, skal det ikke støde paa nogen Hindring fra min Side.

Jeg har endnu nogle Bemærkninger at gøre overfor det ærede 4de Medlem for 2den Kreds (Richelieu), men jeg mener at burde opsætte dem til den almindelige Diskussion om Lovforslaget, idet jeg har forstaaet den ærede Formand saaledes, at Lovforslaget som Helhed ikke er sat til Forhandling.

Formanden: Det var ganske vist en lang Motivering, det ærede 4de Medlem for 2den Kreds (Richelieu) gav for sin Tilslutning til Ændringsforslaget, men jeg fandt, at den kunde passere, thi saa var jo det Foredrag holdt, som ellers skulde holdes under den almindelige Forhandling om Sagen.

Finansministeren (Brandes): Jeg vil dog ikke følge dette slette Eksempel.

Ordføreren (Dalsgaard): Jeg kan ikke nægte, at jeg synes, at det er en noget ejendommelig Fremgangsmaade, de ærede Forslagsstillere har fulgt. I Udvalget havde man jo faktisk tiltraadt § 25 om Emis-

sionsstemplet; naar den højtærede Minister sagde for et Øjeblik siden, at et Flertal havde tiltraadt denne Paragraf, var det et alt for moderat Udtryk, thi i Udvalget og ved Sagens anden Behandling var Paragraffen jo faktisk tiltraadt af hele Udvalget. Naar man saa nu tager dette Spørgsmaal op til tredje Behandling og stiller Forslag om, at Paragraffen skal udgaa, uden at der i allermindste Maade har været forhandlet med Udvalgets øvrige Medlemmer — det kom helt bag paa mig, jeg fik Ændringsforslaget 5 Minutter, før Mødet begyndte —, synes jeg unægtelig, det er en Forhandlingsmaade, som vi sjældent har set Mage til. Den ærede Ordfører for Mindretallet begrundede det usædvanlige i Fremgangsmaaden med, at han ikke før havde kunnet overse Virkningen af Forhøjelse af Emissionsstemplet. Det ærede Medlem er dog ellers et hurtigt og klart Hoved, og at han ikke før mellem anden og tredje Behandling har kunnet overse Virkningen af den Forhøjelse af Emissionsstemplet, der var foreslaet i § 25, forbavser mig i allerhøjeste Grad, men naar det ærede Medlem siger det, maa det jo være rigtigt. Jeg synes ellers, det er saa lige til at overse, hvad denne Bestemmelse vil medføre. Jeg har aldrig været i Tvivl om, at den vil kunne ramme, tilsyneladende i alt Fald, maaske ogsaa i Virkeligheden noget haardt de Selskaber, i hvilke kun en mindre Del af Aktiekapitalen indbetales. Paa den anden Side udsteder disse Selskaber jo dog Papirer for hele Aktiekapitalen; der oprettes et Kontraktforhold mellem Selskabet og de vedkommende Garanter eller Aktionærer for hele det Beløb, som bliver stempepligtigt. Men jeg erkender, at det i alt Fald kan se saaledes ud, at det rammer saadanne Selskaber noget haardt. Det er jo særlig Forsikringsselskaber o. l., hvor man plejer kun at indbetale en Procentdel af Garantikapitalen, eller hvad man vil kalde den; men skulde denne Bestemmelse kunne medføre en Begrænsning i Forøgelsen af Forsikringsselskabernes Antal, tror jeg, at en saadan Følge i al Almindelighed kun kan være heldig. Jeg tror ikke, vi savner Forsikringsselskaber, hverken for Liv, Brand eller Ulykke etc. Jeg tror, vi nærmest har flere, end det er i det Publikums Interesse, der skal forsikre sig. Thi alle de Selskaber, der bliver, skal jo have en Administration, ofte en ret dyr, og alle disse Administrationer skal leve, saa jeg tror ikke, Publikum er stærkt interesseret i at faa Tallet paa Assuranceselskaber